

Robert Perišić (1969)

DVORAC AMERIKA

(izbor, 1995)

Velika Bepovratna Kokoš

kad netko iznutra jaje razbije
zora je. polje kukuruza, u vjetru
svirala si citru. Ti
si mi sva memorija,
na cesti ulje, cisterna,
U telegrafski stup!
pao sam u Mexico.
osmotrili su me nakratko
podigavši obode
i opet utonuli u ulični san.
Samo je čovjek Haar
sišao s konja,
ušao u saloon
Rekao je: *Kurva*
nikad joj nisam mogao vjerovati.
bila je srpanjska večer
i stajski mirisi na mjesečini.
Sad je već studeni,
još ga nisu uhvatili
Samo uzdahnu: *Haar, Haar*

Redovnice iz Carasca

zrnca, zvonik, zloočnica.
astma. samostan u jari, i mir.
na Veliki petak, iznutra mekani

glasovi u misi. *zvončići, kako ste?*
Skini taj osmijeh, zube i ožiljak, Haar.
bisage, sedlo i ostruge, odmorit ćemo konje.
Hombre, čije su ovo žene ovdje?
drvene žlice u prašini. *Zaveži Haar.*
župnik je došao. škiljavo.
oprali se u bačvi.
ležali. u žezi žvakali
šašavo lišće s padina Anda.
i sumnjali. dugo.
bablje ljeto. *kako ste, zvončići?*
šaljivdžija Haar.
psi su nas neko vrijeme pratili.
pa su odustali.

Potjera, apostoli

onaj tko nas prati zna da se ne zaustavljamo.
plodna je bila zemlja pod našim jezicima,
propovijedali smo dobro, ali
malo smo govorili, ja i Haar.
nadosio sam se i gledao. nije bilo vode u bunaru
ili je bila duboko, vrlo. strmo.
ozidine. tko će neznancu pokloniti dušu?
Haar je iscerio svoje zube, zamamne,
jednom ću te ubiti, zaista, rekao je.
misliš da ćeš biti brži?
svejedno. i pljunuo.
ioni.
putovali smo po sparini, dalje.
konji su nas sami doveli do vode,
na sredini skalpiranog ranča, čatrnja. pili smo.
oni su mirno gledali svoje neodređene oči i njuške.

Balada o Lindi Luzzy

daleko na putu E5 za Phoenix
u sjeni ogromnog panoa Standard Oil reklame
propupava kukuta (miris miševa)

magija ima zlatne zube
oni polako zauzimaju zrak
upaljenih očiju
blizu zatvorenog rudnika kamene soli
zrak je suh
vrijeme polako raste iz zemlje
pravci tišine, dugi pravci bez žive duše
navaja (nožić) je... pukotina na mjestu Isusa
tamo kod zatvora u Yumi
cesta se penje
sunce ulazi u utrobu
ludilo je u ustima u truhu životinje

daleko na putu E5 za Phoenix
u pijesku uz cestu
crne oči čekaju danima, na suncu, bez ičega
peckanje u očima
samo žive stvari mogu gorjeti
kao glas
“ljubavi
pusti me u svoje grudi”
&
otvorila je srce Linda Luzzy
vozeći veliku Diablo Yamahu
životinja u grudima
zapalila se

na autoputu E5
njezine oči gore kao crno zlato
njezine crne čizme i kosa
u plamenu
približava se Phoenixu
kao pakao
otvoren za sve

Argumentos

neka mi niko ne spominje Mexico. volim
kad govore djeca ili djevojke lijepih glasova
jezike koje ne razumijem, njihove radio-stanice
čitave noći voze rock, drago mi je što je
sve ovo OK America moja mašina gori otvaram
novu konzervu puf! nikad se neću zaustaviti kurve
nailaze stoperke benzinske crpke tri države nikad
neće svanuti ideš li prema zapadu kratki gradovi
koga jebu semafori noć je more state truper makni
se sad su okuke pravci moja mašina gori ne mogu
više govoriti sami sebe udaraju naprijed prestižu ne
jebem ja to ulje sve mi je smiješno imam
ženu i djecu koji non-stop vrište ili
ponekad (*ovisno o opasnosti*) zamuknu

pathos

popio sam svoju vodu, Draga moja, ostalo
moram prešutjeti. popio sam vodu svoju,
neću ti pričati o mamurlucima i ustancima
samo ću te gledati u oči, uz cvrčanje jaja gola po
kuhinji hodaš, vidim, nešto si ljuta,

što ti je, tko te dirao,
udario te? ne sklanjaj se, sad će te udariti opet,
drži se, budi izdržljiva, rad nogu! grogi
si draga. patos – jedan, dva, tri, četiri, pet,
šest, itd., deset,
gotovo je!
daj da jedemo, imaš cigaru?

Siromašni čovjek kojeg boli glava
(izbor, 2020)

u sred tog imanja

noći u kojima razmišljaš o bijegu
oduže se
tvoji su prijatelji
otpremnik vlakova i
otpravnik poslova
u dalekom poslanstvu, nevelikom i osamljenom
u jednoj zemlji, treperavoj
a ti vlakovi
mru dugo
i u vodu padaju njihovi tereti, s mostova
u noći
što traži izuzeće nekih sudaca
što traži izuzeće nekih svjedoka
što traži izuzeće tebe
zabraždenog u sred tog imanja, u tom umoru
izuzeće
svega što si govorio jučer
i svega u tim ormarima
i u toj mašini gdje se pere vaša roba

dugo, dugo si se prao, dok nisi nestao

(na stolu novine još leže s nekim datumima jula)

ah, kako se udaljavao taj čovjek, kako je sunce
milovalo njegovu glavu, micao je koljenima, gotovo

gledao je buseve

gledao je buseve na zadnjoj stanici, wannsee
ne ide u grad
star je kao galijski
ovih dana
u udubini, valu između dva života
o čemu još ništa ne zna
ali to uvire, prije nego zbor operni objavi nebu
gleda buseve na stanici wannsee
döner kebab i pivo
škrti razgovori s plećatim turčinom
tako daleko od klisa
i ferhad-begove džamije što nestade u hrvacama
na zadnjoj stanici s-bahna
u njemu je vrenje koje počinje tugom
mali naleti depresije koje lako rješava, kaže nekome na engleskom
u njemu je odlazak
kiši, i pada, i lupka o stakla
padaju kesteni cijelu noć
mlijeko preko očiju
vučeš konac
vučeš konac jedne ljubavi što ostade u hrvatskoj

jutro je izašlo poput kornjače

bono more, dobar splav

mama na rubu polisa

tamo kod stope u betonu
pod usputnim zidom
čekao sam ničiju mačku koja me dočekivala

kad se vratiš i kad te
prepoznata slobodna životinja
to je posve drugo

od pozdrava, pogleda
u kojima je procjena
ljudi i svega što nečemu služi
na rubu tog općeg mjesta

čekao
nije znala kako se zovem
i ne zna se tko sam

gledao
raslinje uz cestu
jedna stara stolica iza zida
jako svjetlo pa tama